

A•KALEMLER

20

AYLIK KÜLTÜR SANAT EDEBİYAT DERGİSİ - YIL: 2 - MAYIS 2019 - FİYATI: 5 ₺

ZAMANI SELAMLAMAYA DEVAM

Genç dergiler her sayısında yeni yaş alırlar. Yaşlanmış dergilerde her yaprağında yıllar öncesini hatırlatır. Yirminci sayımızda sizlere şiire dergimizle adım atmış genç şairlerinden birinin şiiriyle merhaba diyelim istedik. A•Kalemler yoluna güçlenerek devam ediyor. Aramıza yeni katılan güçlü genç şair ve yazarlarımız var. Ustalara yer açmak istiyoruz. Bu sayımızda çalışmalarıyla bizlere destek olan ustalarımız da var. Selim Tunçbilek zaten dergimize ruh vererek bu günlere gelmemizi sağlayan yürek ustamız. Rüzgârımızı var eden bu topraklara şükranlarımızı sunmak için yola çıkmıştık. Gemimiz istikametini ve rüzgârını kaybetmeden yoluna devam ediyor. Türkçenin ses tınısından bir nameyiz. Mutluluğumuza ortak olan siz değerli okurlarımız ve zaman buna tanık.

Sizlerle zamanı selamlamaya devam edeceğiz.

YIRTARAK

yırtarak başlıyorum
gözlerim kamaşarak

kopartarak çok zaman tutunduğum izbarçoğu
fıskıran sulara koşarak mide yangısıyla
güneşi balçığa batırarak doğuda
tüm omuzlara çarparak
başlıyorum artık
adanarak

vardiyaların orta yerine basa basa çekinmeden
kartları öğütürük ve kopararak sayfaları
yapma çiçeklere sülfür üfleterek
akıllara ot tıkararak hepsine
o ezgiyi dinleterek sonra
düz ovaları çağırarak
pıtıraklı şehre
sarsarak

yırtarak
yırtarak
y ı r t a r a k

ne tuhaf bir hayattır yaşadığımız ölerük hep
bir hiç midir uğruna doğarak

Mustafa YILMAZ

- Mustafa YILMAZ
“Yırtarak”
- Zehra Meral KONŞUK İVECAN
“Üzerinizde Kalem Var mı?”
- Hatice BARAN
“Sabahattin Ali Hikâye İncelemesi”
- Melis UĞURLU
“Şiir 3/ 4 / 5 / 6 / 7 ”
- Muhsin İlyas SUBAŞI
“Kırmızı Işık”
- İsmail Adil ŞAHİN
“Sen Gidince”
- Kübra KIZILTOPRAK
“Denemeler”
- Yeşim Akın ÇELİKER
“FE”
- Pınar ALKIŞ
“Çoğalan Taş”
- Seçil Aksaraylı ÖZDİN
“Misafir”
- Fatma DAĞLI
“Hasbihal”
- İbrahim SAVAR
“Yara”
- İlkay COŞKUN
“Behlûl-i Dâna Öyküleri Hakkında”
- Burhan KALE
“Derin Hikâye”
- Rukiye KAYA
“Papatyaların İntiharı”
- Gülhanım Ebru BULKURCU
“Uykusuz Yüreğim”
- Mustafa IŞIK
“Gözyaşı Serenadı”
- Esra ERDOĞDU
“Kıskanç”

ÜZERİNİZDE KALEM VAR MI?

Zehra Meral KONŞUK İVECAN

Bize bizimle sohbeti özleyecekler lazım azizim. Burnunda tüteceklerimiz ve burnumuzda tütenlerle sohbetler. Sohbetinde can bulduklarımız sohbetiyle canlanacaklarımız lazım.

Öyleymiş gibi yapanlarla bizi dinliyormuş gibi gözükenlerle bedeni bizimle birlikte ruhu bilmem nerelere kaçmış insanlarla işimiz olmalı artık. Hem yorulmadık mı bu gibilerden ve gibi durumlardan?

Zaman o kadar hızlı geçiyor ki! Tadına doyamayacağınız lezzetli sohbetleri beklemeye vakit yok kalkıp bir zahmet aramalı onları. Eksiliyoruz her daim. Çevremizdeki anlamsız kalabalık cümle olmayı başaramamış kumule bir topluluk bizden çok şey götürüyor. Kendinin varoluş gayesini bir kez sorgulayamamışlar sana dünyanın kaç bucak olduğunu sorgulatacağını zannediyor ya. Durup bakıyor durup seyreliyor ve şimdi Kafka gibi "Fikirlerimiz çarpışsın isterdim; lakin görüyorum ki silahsızsınız bayım" desem bu cümleyi kaç hamlede karşımdakinin tamamen anlayabileceği hale getiririm diye düşünmeden edemiyorsunuz.

Bazen bir parıltı gördüğünüzü zannediyor şevkleniyor bir şeyler anlatmayı deniyorsunuz anlayacaklar zannediyorsunuz. Belki onlar da istiyor ama sadece istiyorlar. Çabalamadıklarını bakışlarının her bir boşluğunda kanırta kanırta duyumsuyorsunuz. Bir şeyler anlatabilme ümidinin her bir beyazlığına mürekkepler sığıyor karaya çalıyor etraf. Ümit ışığının beyazlığı olmasa hepten kapkara olacak anlam kurşuni bir edaya bürünüyor bu sayede. Ama değil mi ki küstah değil mi ki cahil ve bunun farkında olmayacak kadar da silahsızlar.

Kalemin en büyük silah olacağı repliğini çağlar ötesinden bizlere fısıldamış olan peygambere kulak tıkarcasına cehalet çekiyoruz damarlarımıza. Bedenimiz uyuşuyor, kafa dumanlı uçuyoruz. Ağzımıza ne gelirse kalbin sıcaklığında demlenmeden beyin süzgecinden geçir-

meden servis ediyoruz. Bunu o kadar kendimizden emin yapıyoruz ki bilgi deryalarının en derin yerlerine dalmış fikir adamları bu cesareti göstermemiştir inanın. Zaten bilginin kıyılarında ayaklarımızı bir değdirsek daha da ilerilere gitmek isterdik. Şimdiyse yaptığımız tatmadığımız bir şeyi tarif etmekten öteye gidemiyor. Kara cahiliz; kara, kapkara, zifiri kara, katran karası hatta. Öyle ki göz gözü görmüyor cehaletten. Cehalet sisiyle kaplı insan ormanlarında ilerlemek anlamsız, değiştirmeyi akıl edemediğimiz aynı yol bizi başladığımız yere getirdikten sonra.

Düelloya davet ediliyorsunuz. Sanıyorsunuz ki adil bir dövüş olacak. Fikirler çarpışacak. Karanlıkta bile parlayan ışık saçan yıldızlar gibi parlayacak fikir dünyamızın aydınlığı için. Oysa adımlar sayılmaya başladığında daha bir-iki demeden dönüp çamurlar atmaya başlıyor rakibiniz. Evet, bildiğiniz çamur; sözler ve fikirler değil, değerli bilgiler yok! Bol bol pis kokulu balçıktan çamur var. Silah bu zannediliyor. Siz onurlu bir asker gibi göğüs göğse hamleler bekliyorken cahil dağdaki terörist gibi arkadan kallesçe vuruyor. En ağırınıza giden de bu. Her attığı çamur toplumda bir iz bırakıyor ve toplum çamur rengi cehaletten nasibini alıyor. Ve bir şey diyeyim mi size: toplum bundan garip bir zevk alıyor. Cehalet kuşanıyor her yanına. Sürüyor sürünüyor çamuru. Her yanı kaplayan cehaletin ortasında parıldayacak ufacık bir fikir, Kör Köy hikâyesindeki gören göz gibi rahatsız edici ve yanlış bulunuyor. Ya göz kendileri gibi karanlığa davet ediyor ya da -davete icabet etmezse- köyün dışına atılıyor.

Şaşırdınız mı? Şaşırmayın! Nihayetinde uzun sürecek sosyolojik araştırmalarla cevabı bulmak zorunda değiliz. Aslında sebebi gayet basit "Düşünmek zor bir sanattır. Bu sebeple çoğu sürüyü takip eder" der Carl Gustav Jung.

SABAHATTİN ALİ VE KURTARILAMAYAN ŞAHESER ADLI ÖYKÜSÜNÜN İNCELENMESİ

Hatice BARAN

Sabahattin Ali, 1907 tarihinde Bulgaristan'ın Eğri Dere Köyü'nde dünyaya gelir. Babası, bir piyade yüzbaşıydı ve bu yüzden görev yeri sık sık değişmektedir. Babasının mesleğinden dolayı Anadolu'nun birçok şehrini yakından tanıma fırsatı bulur. Sabahattin Ali'nin bu şehirlerdeki izlenimleri ve deneyimleri eserlerine yansımaları kaçınılmaz bir sonuç olup bu durum yazarın kaleminden daha da güçlendirmektedir. Toplumsal gerçekçi bir yazar olan Sabahattin Ali, toplumun sorunlarına değinmenin yanında kapitalizm ve modern dünyanın değiştirdiği toplum ve değerler içinde debelenen bireyin trajedisine de yer verir. Ana karakter üzerinden hem toplum hem de birey sorunu harmanlanarak eserlerini oluşturur. Bu sıralanan özelliklere sahip eserlerinin başında hiç şüphesiz "Kuyucaklı Yusuf ve Kürk Mantolu Madonna" gelir. Kuyucaklı Yusuf'ta Yusuf adlı başkahraman kapitalist sistemin çürüttüğü, yozlaşmış bir kültür içinde debelenen bireyi yansıtır. Van ilinin Edremit ilçesinde geçmesi 1937 yılında yayımlanan bu eseri zengin-fakir, iyi-kötü çatışması ile hala günümüze kadar güncelliğini koruyan sorunları içermektedir. Kürk Mantolu Madonna da ise Raif Efendi üzerinden toplumsal bir mesaj vermenin yanında bireyin iç bunalımlarını ve ruhsal tahlillerini o dönemden yola çıkarak çok güzel bir şekilde tasvir ederek karşımıza çıkar. Sabahattin Ali bu eserinin başkahramanı olan Raif Efendi için şöyle der; Dünyanın en basit, en zavallı hatta en ahmak adamı bile, insanı hayretten hayrete düşürecek ne müthiş ve karışık bir ruha maliktir! Niçin bunu anlamaktan bu kadar kaçıyor ve insan dedikleri mahlûku anlaşılması ve hakkında hüküm verilmesi en kolay şeylerden biri zannediyoruz?¹ İnsanın çeşitliliğine ve çözülmesi zor bir varlık olmasına göndermelerde bulunur. Bu romanlardaki kahramanları olaylar

karşısında genellikle pasiftir. Sabahattin Ali, sadece bir roman yazarı değildir. Öykü ve şiir türünde de edebiyatımıza güzel ürünler bıraktığı görülmektedir. Kısa ama edebiyat yönünden bereketli bir hayat yaşar. 1948 yılında ardında birçok eser bırakarak ebedi yolculuğa çıkan Sabahattin Ali, edebiyatımızın unutulmaz yazar ve şairidir.

"Değirmen" adlı öykü Sabahattin Ali'nin birçok öyküsünün bir araya getirilmesinin ürünüdür.² Esere adını veren "Değirmen" adlı öykü eserin başında boy göstermektedir. Eserin ikinci öyküsü olan "Kurtarılamayan Şaheser" adlı öyküde yazarın birçok eserinde bunalımlı, pasif olan başkahraman burada bambaşka bir hale bürünüp daha dirençli biri olarak karşımıza çıkar. Bu öyküdeki başkahraman sevgilisine beğendirmek ve onu şiirleriyle fethetmek için şiir yazan bir şairdir. Şiirlerini sevgiliye beğendirme gayesi içinde olan şair, sevgiliye sunulan şiirlere sevgili burun kıvırdıkça daha da hırslanıp sevgilinin gönlünü mest edecek daha güzel şiirler yazmak için yollara düşer. Olgunlaşmak daha iyi şiirler yazmak adına diyar diyar gezer, birçok bilgin, felsefeci ile edebiyat ve şiir üzerine sohbet eder, şairlerin şiirlerini zenginleştiren tabiatı beslemek için ormanları, denizleri, çölleri; kara kuru çorak yerlerden ve tabiatın her yemişini bünyesinde barındıran yerlere kadar yurdun birçok yerini gezip durur. Bu farklı tabiatlarda gezerken günlerce sevgiliye özlem duyup ona layık şiirler yazmaya çalışır. Yıllarca yaptığı bu yolculuk süresince sevgiliye iki kere uğrayıp yazdığı şiirleri sunan şair ikisinde de hüsrarla ayrılır. "Güzel yazıyorsun ey şair, derin ve azametlisin, fakat Fuzuli daha derin, Goethe daha azametli değil miydi? Söyle, ihtiras ve çılgınlıkta Shakespeare'i, istihza ve ıstırapta Dante'yi geçebilir

¹<https://www.dr.com.tr/Kitap/Kurk-Mantolu-Madonna/Edebiyat/Roman/Turkiye-roman/urunno=0000000058245>

²Ali, Sabahattin. (2019). *Değirmen*. İstanbul: Ezr Yayıncılık.

misin? Belki şiirlerin bizzat hayat kadar tesirli ve tatlı yazılmıştı, saf ve iyilikle doluydular; fakat söyle, Horatius senden kat kat tesirli ve tatlı değil miydi? Vergilius, ilahi Vergilius kadar temiz ve hayır isteyici olmak elinden geliyor mu?(s. 22-23) Bu sözleri sarf eden sevgili, şairi yerden yere vurur. Sabahattin Ali sevgiliye söylettirdiği bu sözlerle tarihte yer edinmiş edebi eserleriyle güçlü bir şekilde varlıklarını sürdüren yazarları da telmih sanatına başvurarak anmaktadır. Öyküde yer yer bu hatırlatmalar başka isimler üzerinden tekrarlanmaktadır. Şair bu sözler karşısında çok üzülür. Fakat yılmaz, içten içe “Bu sıraladığın şahsiyetlerden daha mükemmel bir eser oluşturup geleceğim” diyerek hırslanarak yollara düşer. Okumadığı kitap kalmaz, eksikliğini gidermek için edebiyat, şiir alanındaki yaşayan kişilere de uğrar onlardan da yararlanıp yeni eseri ile sevgilinin karşısına gelir. Bu arada sevgiliye beğendirmek için yazılan bu eser sekiz yıllık bir çabanın, çilenin ürünüdür. Bu süreç şairi çok yıpratmış, zayıflatmış ve şair gözleri körlük derecesine gelmiş bir şekilde sevgiliye eseri ile döner. Sevgili şaheser karşısında nutku tutulur ve şöyle der: Artık hiçbir kadının benimle bir olmadığını hissediyorum. Artık Leyla benim yanımda minimini ve Juliet pek zavallıdır, ben Beatrice’ye bile gururla bakıyorum ve bundan sonra Süleyman’ın sevgilileri de benimle boy ölçüşemeyeceklerdir. Yalnız bu kitap dehanı ve kudretini bana gösterdikten sonra aramızda lüzumsuz olmaya başlıyor... Ve görüyorum ki o seni hemen hemen benim kadar alakadar edecek(s.32-33). Bu sözlerin ardından şairin sekiz yıllık ürünü olan şaheseri şömineye fırlatır. Fırlatmasıyla şairin çığılığı yürekleri dağlayacak derecede kopar. Şair, sevgilinin bencil davranışı karşısında kendini kaybedip sevgilinin boğazına yapışır ve oracıkta sevgili can verir. Şaheserini ateşten kurtaramayıp kül olduğunu gören şair bu acı ile o da oracıkta can verir ve hikâye sonlanır.

Hikâyede yazma sürecinin ne kadar çetrefilli bir yolculuk olduğu ve tatlı muhabbeti ile vazgeçilmez bir alışkanlığa, sevgiye dönüşebileceği görülür. Zaman; en iyileştirici ve olgunlaştırıcı bir unsurdur. Eser oluşturmada da bu durum söz konusudur. Bu süreç genellikle model almayla başlar. Her zaman ilk aşamada özgün olunamayabilir. Fakat belli bir etkilenme ve pişme sürecinden sonra özgünlük kaçınılmaz olmaktadır.

Özgünlük bambaşka bir bakış açısıyla konunun çeşitlenmesini sağlar, bir diğer açının da olduğunu gözler önüne serer. Ortaya çıkan ürün yazan için çok kıymetlidir. Bencilce bir yaklaşım hem ürüne hem o ürünü ortaya çıkarırken verilen zahmete hem de yazarın emeğine hürmetsizliktir. Sanayi devriminin makinaları aktif, bireyleri pasif kıldığı; soluksuz bir hızla gelişen teknolojik aletler de kitap ve insan arasındaki bağı pasifleştirmesi de bu çirkin durumu somutlaştırmaktadır. Teknolojik aletler aracılığıyla istenilen bilgiye kısa zamanda ulaşma olanağı ile bu pasiflik bir hastalığa kadar gitmekte ve bilginin, estetik zevkin en güzel olanağını sunan kitapların değeri git gide azalmaktadır. Yine de edebiyat alanı için en güzel şekilde uğraş vermeye çalışan, popüler kültürün çarkına tutulmadan özgün eserler ortaya çıkarmak isteyen bireyler varlığını sürdürmeye devam etmektedir. Hiç şüphesiz bunların arasında Sabahattin Ali, güçlü kalemıyla yankısını yıllardır sürdürenlerden biridir.

Kadın olgusu; toplumda bir anne ve derleyen, toplayan, yapıcı bir değer olarak görülür. Fakat bu hikâyede daha çok bencil ve kendini güçlü saydığı hemcinsleriyle bir tutup hırs küpüne dönüşen bir kadın ortaya çıkar. Egosunu tatmin etmek adına emeği hiçe sayacak kadar hırslı ve bencil. Burada derleyen değil de yakıp yıkan bir kadın vuku eder. Maneviyattan yoksun ve sadece güç kavramının etrafında dönüp duran ona odaklanıp onu isteyen bir kadın. Diğer yandan da kadının toplumda sevgiye ne kadar ihtiyaç duyduğu ortaya çıkmaktadır. Eline geçirdiği kozu sadece çok sevmek ve varoluşunu ispatlamak adına kullanır. İnsan elde etmek istediği bir şeyler için bir savaş verebilir. Fakat bu sevgi adına bile olsa sonu bencillikle hüsrana uğratılmalıdır. Kadın güç verendir; bu değerinden uzaklaşıp istekleri uğruna kendini kaybeden bir varlık değildir. Manevi yönü ve annelik vasfı ile yüksek olan bir değerdir.

Sonuç olarak Sabahattin Ali, Değirmen adlı eserinin bu öyküsünde ve diğer öykülerinde de toplumu yakından ilgilendiren toplumsal ilişkilerdeki hiyerarşinin çatışmalarını, sorunlarını ve toplumsal sorunların yanı sıra değişen toplumda bunalımlı bireylerin ruhsal tahlillerini de sıkça işlemesi yönünden çok yönlü bir yazardır.

Şiir 3/ Fısıltı

Fısıltı
 Gökyüzü kapalı
 Bizim üstümüzü örtüyor belli
 Kırmızına karıştığımdan beri
 Pembeleşiyor tenim.
 Sesin sesime ulaşırken dünyadan aşağı atladım
 Elimi tutan yalnız sen ol
 Gözlerini gördüm, inandım.
 İki uçurum, iki sarsıntı.
 İzlerken seni, perdeleri çekmesin hayat
 Bizi tenine sakla, bizi bir şiirin gövdesine...
 Bizi bir bir azalttılar
 Bizi birken iki saydılar
 Fısıltılar...
 Bu sır kalbimin ucunda.
 Fısıltılar...

Şiir 4/

Bu kirpiklerime düşen sızı...
 Yarım uçuk mavi, yarım kırmızı.
 Gri yollar var kalbimde
 Boğuluyoruz.
 Ölmek sanatsa sende Sylvia
 Ben de beklemek üzerine lanetli.
 Yaşamıyorum belli ki.
 Kimin kabusundan kalmayım bilmem.
 Dakikalar toprak kadar ağır.
 Bedenime sığamıyorum.
 İçim sıkılıyor.
 Bu yolda yürüyemiyorum.
 Boğuluyorum tüm notalar derime işlerken.
 İntihar eden şarkılar gibiyim.

Şiir 4/

Bir masal kaldı elimde
 Tüm odaları yanmış bir şiir
 Yüzümü göremiyorum artık aynada
 Korkarım yok oluyorum
 Gölgeyin ağırlığı üstümde
 Artık kendimi avutamıyorum
 Geceleri çılgık çılgına eksilen nefesim
 Sesimi duyamıyorum
 Bir gece küflenmiş yiyecekler gibi
 fırlatıp atmalı fırlatıp atmalı hayatımı bir köşeye
 Beceriksiz bir yaşam kuşuyum kanadı hasta rengi.

Şiir 6/ İçimde Bir Yalancı Bahar

Kelimelerin omurgasında düşler
 Kötü biten sonlar gibiyiz
 Bu masalın eline ateşi veren bizdik
 Bir şiiri hayatla öpüştüren ben
 Karşımda hep aynı ruhlar
 Aynı hayatlar
 Soluksuz günler şimdi
 Kokusuz çiçekler
 Eğreti eğlenceler
 Bu boşluğu doldurmak güç
 Çizgilerden taşmak benim
 Normal olamamak bu normlarda
 Bahçende verimli bir ölü olabilirim
 Küllerimi itinayla cümlelere basabilirim
 Tenim mor bir hikâye
 Beni ani heyecanımla hatırla
 Beni gülüşümle hatırla
 Soğuk havalarda bir güneşe hemen aldanıp
 Açan ağaçlar gibi anımsa
 Yıkılmayı iyi bilirim çünkü..

Şiir 7/

İçim kırık
 Bir masada otururken kırmışsın içimi ama en çok
 kalbimi
 Kendi kendimi avutmayı öğrenmemdi o gün
 O gün ben büyüdüm
 Gözlerin zehir ...
 İçime kapandım sonra sayfalar boyu ağladım
 Geceler ellerime düğümlendi
 Geceler gözlerime indi
 Sonram hep karanlık
 Ağlamaktı mısralarım, üzülmekti radyoda çalan şarkı
 Oysa sesin ihanete renk verendi, bilemedim
 Bilememek ne kötü
 Ellerimi kucağıma bıraktım.
 Beğenmedim harfleri gözlerimi yaktı.
 Beğenmedim bu hikayeyi canımı yaktı
 Uzaktan bir ölümü seyrediyorum sanki
 Bu acıdan şiir yapacağım
 Boynun adım kadar kesik
 Hatıramdan beni soluyacaksın
 Damla damla karışacağım sana
 Bu acıdan gün alırken usulca yakaracak
 Yavaş yavaş azalacaksın.

Melis UĞURLU

KIRMIZI IŞIK *

Muhsin İlyas SUBAŞI

Angela, Abdullah'ın kapı komşusuydu. Kocası kadını terk etmiş, kızı da evden ayrılarak başka birisiyle yaşamaya başlamıştı. Abdullah, Almanya'ya geldiğinde kiraladığı bu küçük evde, sakın bir hayatı vardı. Komşusuyla da ilişkileri iyiydi. Hanımı Emine Alman komşusuna Türk yemeklerini tattırması, böylece aralarında sıcak bir ilişki gelişmişti. Angela yoğurdu Abdullah'ın hanımından öğrenmişti. Çok sevdiği mantıyı da ilk defa bunların evinde tatmış ve adeta bu yemeğe tutulmuştu. Sık sık evlerine gelir, ona mantı yaptırır ve beraber yerlerdi. Yemek süresince de sohbet ederlerdi. Bir defasında Emine Hanım'a; 'aile düzeninize hayranım', diyerek dertlendi:

"Kocam, ben biraz yaşlanınca evi terk etti, başka kadınlarla yaşıyor sanırım. Bir kızım var, yetiştirdi, okudu, hayata atıldı, bir arkadaş edindi, hiç beni arayıp sormuyor. Arkadaşı kimdir, nasıl yaşıyorlar bilmiyorum. Evli olup olmadıklarından da haberim yok. Siz ne kadar güzel bir aile düzenine sahipsiniz, oğlunuz ve kızlarınız evlenip ayrı yuvalar kurmuş olmalarına rağmen, sık sık ziyaretinize geliyorlar. Biz refaha ulaştık, ama mutluluğu kaybettik. Evimde tek başıma ölssem hiç kimsenin haberi olmayacak."

Emine, kadının haline acıyordu. Ancak yapacak bir şeyi de yoktu. Teselli edebilmek için birkaç söz söyledi:

"Siz ülkenizdesiniz, acılarınızı da mutluluğunuzu da burada tadıyorsunuz. Biz gurbet kuşu gibiyiz. Yurdu olmayanın yuvası da olmuyor. Hani göçmen kuşlar olur ya, bir yerden başka bir yere göçerken yuva yapamazlar, konargöçer giderler. Biz de öyleyiz; evimiz bizim değil, istediğimiz tadilatı yapamıyoruz, duvarına bir çivi bile çakamıyoruz. Bakın, benim annem ve babam vefat etti, cenazelerinin başında bulunamadım. Siz belki birçok şeyi kaybettiniz, ancak kendi topraklarınızdasınız. Bizim yarınımız karanlık. Hükümetiniz 'çıkın, gidin', dese biz gitmeye mecburuz. Çünkü yurt bizim yurdumuz değil. Bakın bir sürü Neo Nazi dedikleri terörist türedi, camilere saldırıyorlar, evleri yakıyorlar. Biz burada huzur içinde miyiz? İnsanlar acılarla yoğuruluyor Angela Hanım. Herkes bir türlü çekiyor bunu."

"Yine de siz mutlusunuz, siz topraklarınızda değilsiniz, ama bütünlüğünüz var, biz kendi topraklarımızda yalnızız, hatta sahipsiziz. Bu, daha ağır bir gurbet acısı gibi geliyor bana."

Bunları konuşurken yine mantı yapıyorlardı. Pişirdiler, yediler ve Angela teşekkür ederek evine geçti.

Aradan birkaç gün geçmişti, Angela, bir defasında da; 'mantıyı bizde yapalım', dedi. Emine kabul etti. Evine geçtiler, Emine hamuru yoğurdu, soğanı doğradı ve eti getirmesini söyledi. Angela'nın getirdiği et, yağlıydı ve değişik bir kokusu vardı, Emine'nin dikkatini çekmişti, sormadan edemedi:

"Bu ne etidir güzel komşum?"

"Taze domuz yavrusunun eti, sizin kuzuların etinden bulamadım, dolapta bu vardı."

Emine birden durakladı, kadının yüzüne anlamsız bir şekilde baktı ve tepki göstermeden de edemedi:

"Bizim domuz etini yemediğimizi bilmiyor musun?"

Angela gülererek karşılık verdi:

"Bir defacık da yiğiniz canım, ne olur sanki."

Emine hiddetlenerek yerinden kalktı, kapıya doğru yürürken söylenmeden edemedi:

"Bunu bilerek yapıyorsun galiba? Bari pişir de kendin yiğiver!"

Evine geçti, kapıyı örttü. Kadının gelmesini engellemek için de hemen hazırlanıp çarşıya çıktı, akşamüzeri kocasıyla buluşarak evine döndü.

Oğluyla gelini de ziyaretlerine gelmişti. Bu sırada hırıltılı bir ses duyular. Emine Hanım, merakla kapıyı açtı, ses karşı evden geliyordu. Angela'nın zilene bastı, kadın bitkin bir şekilde kapıyı açtı; "çok kötüyüm Emine Hanım, beni hastaneye yetiştirir misiniz?" diyerek, olduğu yere yığılıp kaldı.

Abdullah ve oğlu da gelmişlerdi. Hemen kadını kucaklayıp arabasına aldı. Hastaneye götürmek için evden uzaklaştılar. Abdullah, hızla sürdüğü yolda sinyalizasyon sistemine pek bakmadı, birkaç defasında kırmızı ışığı geçtiğini biliyordu. Onun için komşusunun hayatı önemliydi.

Angela'yı hastaneye yetiştirdiler. Acil serviste muayenesi yapıldı, tansiyonu yükselmişti. Serum taktılar, bir süre dinlendi. Biraz rahatladı, Abdullah ve eşi başında beklemişlerdi, tekrar alıp evine getirdiler.

Angela, komşularının bu iyiliğine teşekkür ederken; Abdullah; 'ambulansı bekleseydik, belki beyin kanaması geçirebilirdiniz', demekten de kendini alamadı..

Birkaç gün sonra, Abdullah'ın evine bir ihbar kâğıdı geldi. Geçtiği kırmızı ışıklardan dolayı kendisine trafik cezası yazılmıştı.

Abdullah, komşusuna gelen cezadan söz ederek takılmak istedi:

"Angela Hanım, sana iyilik yaptık, devletin bana ceza verdi."

Angela, çok basit bir tepki verdi ve itiraf etti:

"Kırmızı ışık ihlalinizi trafiğe ben bildirdim!"

Abdullah bu itiraf karşısında şaşkına döndü, ona göre bu olacak şey değildi, hayatını kurtarmak istediği kadın, onu ele veriyordu; çıkışmadan edemedi:

"Nasıl yaparsınız Angela Hanım bunu? Ben sana iyilik yaptım, bu riskime karşılık böyle mi davranmanız gerekirdi? Sizi ambulans götürse bu kırmızı ışıkları geçmeyecek miydi? Aracın sivil olması hizmet keyfiyetinin ciddiyetini değiştirir mi?"

"Abdullah Bey, evet, siz bana iyilik yaptınız, ama ben de sizin hatıranız için devletimin kurallarına kötülük yapamam! Biz kanunlarımızla ayaktayız. Ailemizi dağıttık, ama kanunlarımız bizi koruyor. Devletimiz bu sistemiyle güçlüdür. Ondan ödün veremedim."

Abdullah ve hanımı şaşırmışlardı, diyecek bir şey bulamadılar, günü bu şaşkınlık içinde tamamladılar. Emine, 'bu ihbarı kendisi değil de başkaları yapardı, gam yemezdim, biz onu korumaya çalışırken, o bizi suç işlemiş olarak gösteriyor, bunların ahlakı bu işte!' demekten kendini alamadı. Eşi de, 'bunlar iyilikten anlayan bir millet değildir. Yüzümüze güldüğüne bakma, küçük menfaatler için riyakârca davranırlar, arkasından da böyle nankörce ihbarlarda bulunurlar', dedi.

Abdullah ve Eşi, Angela ile aralarına biraz mesafe koymak istediler. Daha önceleri Türk yemekleri yaptıkça çağırır birlikte yerlerdi. Artık eskisi gibi sıkça gelmesine de fırsat vermek istemiyorlardı. Angela, birkaç ay sonra bu defa kalp krizi geçirmişti. Durumu ciddileşince telefonla Emine'yi aradı; 'ben fenalaşıyorum, bana bir şeyler oluyor, lütfen gelin bana yardımcı olun', diye seslendi. Abdullah'la Emine hemen müdahale etmek istediler. Emine, telefonla ambulans isteyecek oldu, kadın; 'durumum çok ciddi, beni ambulansı beklemeden hastaneye yetiştirin lütfen', dedi. Emine, yine de Ambulansın gelmesinde ısrar etti:

'Komşum, size tıbbi müdahaleyi ambulansla da yaparlar, hem yolda bizim aracımızla gitmeniz bilirsiniz ciddi sorunları oluyor!'

Ambulansı istediler, ne var ki, araç geç geldi, müdahaleleri de sonuç vermedi ve kadını kurtaramadılar. Angela Ambulansa taşınırken vefat etti.

Angela'nın cansız bedenini alan ambulans evden uzaklaşırken Abdullah kendi kendine söylemeden edemedi:

"Yaa Angela Hanım, seni kurtarmak için çırpırken beni kırmızı ışıkta ihbar ettin, ancak sen kırmızı ışıkta geçiş üstünlüğü olan araca da sağ binemedin. Seni koruduğunu söylediğin kanunlarınız her zaman da kurtaramamış, gördün mü?"

- *Yazarın yakında çıkacak olan "Adını Sevgi Koyalım" isimli hikâye dosyasından*

SEN GİDİNCE

Sen gidince güneş doğmaz bu yerde,
Gece zalimleşir, gündüz gam olur.
Tutunacak dalın bittiği yerde,
Deli gönül kaderine râm olur.

Sen gidince gözlerimden yaş gelir,
Yüreğime yaralı bir kuş gelir,
Yağmur diye başıma hep taş gelir,
Meltem esse poyraz olur, sam olur.

Sen gidince başlar hasret sancısı,
Derman olmaz ne yolcu, ne hancısı.
Dertli çalar talihin kemancısı,
Hasretinle dertlerim tamam olur.

Sen gidince sorma benim hâlimi,
Kılıç kesmez bıçak açmaz dilimi,
Ayrılık özletir cana ölümü,
Yaşamak sevene hep haram olur.

İsmail Adil ŞAHİN

DENEMELER

Kübra KIZILTOPRAK

Kalbim daha da yeşile boyandı bu gece. Canlandı sanki kışın ardından gelen uyanış gibi. Bir tarafım şenlenir benim, bir tarafım vaktinden önce açmış çiçek hüznüne sahip, kıvranır. Parlaklığını kaybetmiş renkler. Solgun benizli çiçekler insanvari gülüşlere uzanıyor. Neden kayıp olanlara ulaşılmasın? Enerjik bir renk diyor yeşil. Uyanışın sembolü, hayatın kendisi, varlık işareti. Neden daha da canlı olmasın? Yaşadığını hissettirmesin ki? Neden daha da yeşile boyanmasın bu gece.

Zümrüt yeşili gözlerin dipsiz uçurum. Yaşama sebebim varlığımın son müsebbibi. Meraktayım. Gözlerinde gördüğüm ben miyim? Duvarlarına çarpa çarpa yaralandığım kuyu sessizliği sen misin? Madenim cevherim en kıymetlim. Meraktayım. Ben neredeyim? Anlamlılık savaşında galip taraf bir renk seçelim hadi birlikte. Ben mor derim sadece. Asaletin, Saraylı Sultanların göz bebeği. Kasveti andıran havası kıskanılacak zarafeti. Her yönü ayrı değer, her kullanımı farklı güzellik. Yaş aldıkça değil her yaşa hitap eden bir renk siyah gibi. Kullandıysan eğer, asil görünüşüne bir tık da destekleyici renk eklemen icap eder. Pembe de mesela gül pembe. Ne de yakışır mor renge. Uyum-suzluğun uyumu de, mor rengin yanına ekleyiver güneş sarısı bir çizgi uzay boyly boyunca. Kondur arkasına gök mavi. Onu takip etsin gökkuşağı, kıskandırma tüm âlemi renklerin cümbüşü hayatın kendisi. Hangisi üstün dersin ki? Bütün bir karmaşanın hediyesi beyaz renk çok mu karışık geldi?

Sonucunun aydınlık olduğunu bilmeden ilerlemek yolundan döndürmedi mi seni? İyi ki diyebildiğin yollardan geçtin mi? Siyah diyelim birazda koyu karanlık. Geceler günler boyu içimi kaplayan dipsiz, dilsiz duygularının ifadesi. İçine karışan her rengi yok eden sözü bir tek beyaza geçmeyen siyahlıktan. Bir parça beyazlık arkası gülüşünü yansıtan gümüşümsü ferahlık. Gülüşünü saklayan karanlık kirpiklerimde bekliyor seni renksiz bir renk, "GÖZYAŞI". Artık daha anlamlı mı renkler sen de? Değişti mi fikirlerin kirpiklerimde her daim yerin, değişmeyen misafirim, hoş geldin. Pervasız yangınların değişmeyen kölesiyim. Yönünü

değiştiren alevler kor olup düşse de yüreğime ağzımdan dökülmez bir kelime. Sabırdayım. Ümitteyim. Âlemlere rahmet olana imandayım. Ruhum kalbim emanet bana. Emanete hıyanet yakışmaz bir Müslümana.

Kirletmeye müsaade etme insana. Emanetin en kıymetliye en güzel olanı makbuldür hayatta.

Bir yudum mutluluk var avuçlarında kendine saklı. Hassas bir kaktüs çiçeği narinliğinde hazine. Elinde tuttuğun inci tanesi bana verdiğin en güzel hediye. Kilitli sandıklarda saklanırdı ya define, artık şekil değiştirdi kalpler oldu birer define. Görmek isteyen kalplerde olan mücevher bir insana verilebilecek en saf sevgiyle eş değer günümüzde.

Gönülden istemek istiyor gibi görünmek ayrımı. Birinde can verecek kadar mücadele içinde olmak diğerinde baştan savma yöntemlerle devam ettirme. Zamanın getirdikleri zamanın götürdükleri anlık hevesler yaşanacak hisler farklı bakışlar farklı düşünceler. Verilen kararlar yapılan işler mutlu etmeye yeter mi gerçekten? Hayatın boğucu yorgunluğunda yükünü iki katına çıkaran seninle bölüşmeyi bırak sırtına yük yükleyen insanlarla neden devam edersin ki hayatına? Sıradan olmayan ama aynı sıradanlığa sahip, hiç bir zümreye ait olmayan ama bir o kadar da aitlik duygusunun karşılığı olan insanlar...

Bu dünyayı güzelleştiren farklılığa, farklı bir boyut getiren insanlarla bir olmak. Mutluluk sahiden neydi sorusuna verilen cevapların tümü bütün sorgulamalar bütün arayışlar. İncinmek insanca bir erdemse eğer kırılmak haklı bir sebep bence. Beklentilerin beraberinde getirdiği duygular kırılmaya zemin hazırlıyor olabilir mi? İçine yüklediğin anlamlar sebepleri haklı kılar mı? Bir sorgulama içindeyim kazanırsam galip kaybedersem hayatın mağlubu olacağım.

FE

Çıkmaz eşiğinde örs
Ağzının fermuarı ateşli
Toprağı kazdığın küreğin
Sapı ağaçtır
"FE"

FE
Kayıp adresinde
Aforoz edilirken insan
Gübre azalmış
Toprak sayılı
Şeref ekşi
Tahta ne varsa
Üstüne cigara basılmış

Bombanın yaydığı kül
Saydığın kurşun çıktı
De
Hadi de
Üremenin babası tohuma
Bulutun işi zor
Rahmin dibinde mitralyoz
Kolay mı demesi
Buğday tanesine
Yükü ağır
Beli bükülür!

İnsandan insana bulaşan giyotinde
Çocuğu doğrama
"FE"

Demincek
Dakikanın ucunda eğinik
Gözaltı dağların Güzeyindeki umutta
Bir nesir'i daha yaktın nüvesinden
Hey gidi adi dizgin

Paftanın pabucunu giyen gümrük
Atın mahşeri nal
Köseleyle roman yazmazlar şimdileysin
Heybesi helâk hecin
Şirret soğuşun durmuyor
"FE"

Dördüz dörtlüğün dörtlüna
Höyük dökümevin
İfrit iki yüzlü beton
Nece dost öykücün
Sık boğaz
kır boyun
Düşür kelle

Sevmek sır küpü
Sırdaş sıradağ
Sırtık demirin imhası
İnce bağırsağına kadar intikam yolu körük
Nefes alırken tıklır sana
Su yolu
"FE"

Tutsaklık
Döküldüğü yer kadar özgürdür
Makasla kesilen
Kağıt bir gökyüzünde
Hiç çocuk yaşar mı be

Ter düştüğü yerde kurur
Irin iskânı ulur
Uygarlığın beşiğinde
Demir kova büyür
Başı kesilen derenin kenarında
Bir ceylan daha ölür '
"FE"

Delâlet direğinde
Lodos mahçup
Dil fit'i haber salır hançer hattatına
Harmanın kâkülüne kan takın

Vebal kuru çaya yüklenirse
Kurşunun fırlatıldığı Fırat kurur
Dicleyi bekleme
"FE"

Etli kemik içinde
Yıkılan en büyük şehir
Gönül evi
Ormanı kafese koyunca
Kuşlarda biter

Kadın dört duvara gülmez
Bebek döllemeden büyümeyiz
Metal boğazdan geri gelir
Zeytin çürür
Er meydanı sallanırken ağaçta
Demirin açtığı delik
Ne?

Dünyanı çizmeye iki harf yeter
"FE"

Ellerine nasır
Tırnaklarına bırak harç girsin
Terine haram değil yel
Ayağına lastik girsin
Kurşunu ez
Cümlele güvercin değsin

Çıplak bir yürekle koş
Dön

Dön

Dön

Dünya dön

Geri dön

Kül et şu demiri

Erisin

"FE"...

Yeşim Akın ÇELİKER

ÇOĞALAN TAŞ

Pınar ALKIŞ

Dağı dağ yapanım.

Güneşin ilk dokunduğu, rüzgârın ilk okşadığı ve yağmur kokusunun hayat bulduğu bir kaya parçasıyım. Bunca güzelliğe rağmen özgürlüğe duyduğu özlemi hiç dinmeyen ve özgür olanların kendisinden kaçtığı yalnız bir kaya..

Ne vakit bir kuş konsa benliğime tekrar uçmak için sabırsızlanır. Sanki yolunda gönlüm olduğunu bilir de uzun süre kalsa ondan kanatlarını alacağını hisseder gibi.. Hiçbir karınca yuva yapmaz içime. Sanki verdiği emeğin bir yuvaya değil de esarete dönüşeceğini bilir gibi. Ve hiçbir ağaç kökleriyle sarmaz bedenimi. Sanki sarsa yapraklarının yetişemeyeceğinden korkar... İşte tüm yalnızlığımla ben mahkûmum dağa, dağ mecbur bana.

Oysa susuzum benden uzak kalanlara.

Çünkü kâr etmiyor ben esirken özgür olanların özgürlüğü anlatması.. Yaşamak hissetmek istiyorum. Yıllar geçiyor dağın pençesinde ve an geliyor. Bir sabah. Şiddetli bir yağmur yıkıyor bedenimi ve arıyorum her şeyden..

Güneş yıpratıyor beni rüzgar koparıyor yerimden ve kurtuluyorum prangalarımın..

Gücüm yetse parçalarım dağı; ki özgürlüğüne kavuşsun benim gibi bütün esirler..

Yuvarlanıyorum alabildiğince hızla..

Esaretten kaçarcasına, esaretimi ezercesine..

Ama tek bir papatyayı tek bir karıncayı incitmeden..

Çünkü bilmiyorum 'Zarar verirsem nasıl özgür kalınacağımı..'

Yuvarlandıkça paramparça oluyorum dağılıyorum dünyanın dört bir yanına..

Bir parçamla yemyeşil bir bahçenin korunağı oluyorum; yaşlı bir teyze güvenle yerleştiriyor beni, benden öylesine emin bana öylesine inanarak..

Bir parçamla sevenin aşkını itirafındayım; genç adam ömrünü vermeye hazır, güzel kız kabul ederse..

Bir parçamla karınca yuvasına duvarım; kış gelse de yağmur yağsa da karıncanın umurunda değil..

Bir parçamla evlâdın özlemini haykırdığı mezardayım; kim bilir kaç yıldır hasret baba kokusuna..

Bir parçamla denizdeyim; çocukça atışın hızıyla sekiyorum denizi titreterek..

Bir parçamla sapandayım bir çocuğun ellerinde; kuşun özgürlüğünü almayacağımı bilmiyor ki çocuk..

Bir parçamla ağacın köklerindeyim; bir yaprağında göveriyor gövdem ve yine ilk bana dokunuyor güneş..

Ve ben paramparçayım..

Bir zerremle ayak altındayım, bir zerremle çocuğun avuçlarında; bir zerremle evin çatısında; bir zerremle bahçenin kenarında; bir zerremle engin denizlerdeyim, bir zerremle dağ yamaçlarında; bir zerremle var oluştayım, bir zerremle ölümden..

Parçalarım tek bedende topluyorum bütün varlıkları.. Özgürlüğümün bedeli paramparça etmekmiş tüm benliğimi..

Ve işte ben her yerdeyim parça parça özgürlüğüme tutunarak..

MİSAFİR

Öyle işte

İçimde derin bir özlem

Bekliyorum yollarda

Hayalin arkadaş yalnızlığıma

Üşüyorum işte

Yeşil yapraklı

Serin ağaçlar altında

Annemin ördüğü ceket omuzlarımda

Bahçede eski masa

Üzerinde sevdiğim kitaplar

Her şey güzel

Bir derdim var söylemediğim

Umut yok

Deva yok anladım

Bu akşam da misafirsin

Haydi, bir sandalye al

Otur karşıma

İkimiz birlikte

Depresyona girelim.

Seçil Aksaraylı ÖZDİN

HASBİHÂL

Fatma DAĞLI

Yanı başımda benden habersiz yatan adamı küskün bakışlarla süzüyorum. Uyumuş mudur acaba? Kıpırdanıyorum. Ses yok... Vakit gelmiş olmalı. Nefesimi tutuyor, yorganın altından ruh misali süzülüyorum. Parmaklarımın ucuna basarak odadan çıkıyorum. Uzun beyaz geceliğimle karanlık koridordan hızla geçerken hayaleti andıran silüetimden ürperiyorum. Kalbimin gümbürtüsü kulaklarımda... Göz ucuyla çocukların odasını yokluyorum. Üstleri örtülü. Uyuduklarından emin olunca derin bir nefes alıyorum. Bahçeye açılan arka kapıyı hafifçe aralıyor ve verandaya çıkıyorum. Henüz gelmemiş...

Alnımda biriken damlacıkların birbiri ardınca yanaklarıma ve boynuma sızdığını hissediyorum. Terden sırsıklam olmuşum. Saçlarımı enseme toplayarak yönümü rüzgâra dönüyorum. Tenime yayılan huzurlu serinlik bir süre sonra üşütmeye başlıyor bedenimi. Yalnızlığımı sarınarak emektar salıncağımdaki yerimi alıyorum. Sırtımı gürge eğine güvenle yaslarırken çıkan gıcırta sitemkâr bir tavırla fısıldıyorum.

“Sen de ardımdan çekilmezsin bir gün değil mi?”

Karnıma doğru çektiğim dizlerime zonklayan başımı dayıyor ve hayallerimin en kuytu köşesine sığınıyorum. Rüzgârın uşşak nefesi yaprakların muhayyer kürdi hışırtılarına karışarak dudaklarımda arabesk nağmelere dönüşüyor:

“Bir zamanlar benim sevgilimdin/Yanımdayken bile hasretimdin/Şimdi başkaaa...”

Sesim titriyor. Hıçkırıklarımın boğazıma düğümlediği anda bir nefes kadar yakınımda olduğunu hissediyorum. Başımı dizlerimden kaldırıp omzuna dayıyorum.

Gözyaşlarımı siliyor, şefkatli dokunuşları boğazımdaki düğümleri çözüyor birer birer...

“... bir aşk buldun...”

Şarkı bitene dek konuşmuyoruz.

“Geldin” diyorum. “Yine geldin. Her sabah seni yeniden ve yeniden unuttuğum yere bu gece de gelmeyi ihmal etmedin...”

Sessiz bakışlarla süzüyor beni. Ne kadar da genç Allah’ım. Yaşımdan, yaşlılığımdan, aczimden utanıyorum. Gözlerine bakamıyorum. Başım öne eğik devam ediyorum:

“Bunca zaman seni görmezden gelmeme rağmen, görmezden gelerek kendimden ve senden kaçmak pahasına yaptığım onca haksızlığa rağmen vazgeçmedin

benden. Nasıl..?”

“Çünkü ben bir hiçim” diyerek sözümü kesiyor nazıkçe. Hiç olduğunu kabullendiğin anda sen ve ben ortadan kalkar, gurur ve kibir kaybolur. Kendin sandığın şeyi terketmeyi başardığında -her şey- yeniden başlar.”

“Her şey, her şey yeniden başlayabilir mi gerçekten?”

Kapının gıcırdamasıyla birlikte dudaklarımdan dökülen ümitvâr sözcüklerin her biri kelebek edasıyla bir yaprak hışırtısının ardına gizleniyor.

Göz ucuyla kapıyı yokluyorum. Kanatların rüzgârın etkisiyle hareketlendiğini fark edince rahatlıyorum. Öyle ya kimse görmemeli bizi, bilmemeli. Benim ıssız yanıma, karanlığımı, gizli köşemi, gölgemi...

Derin bir iç geçirerek yönümü bahçenin uzayan karanlığına çeviriyorum. Bakıp da göremediğim, okuyup da bilemediğim karanlığa. İdrak edebilmek umuduyla...

Gün ağarıyor. İlk kuş cıvıltısı, seher yeli...

Zaman nasıl da geçmiş. Farkında olmamışım. Seni derinlerden mi geliyor yoksa yükseklerden mi kesti remiyorum:

“Ne içindeyim zamanın/Ne de büsbütün dışında...”

Meşhur dizelerin büyüünden kendimi kurtarıp:

“Vakit geldi. Haydi, geç olmadan git şimdi” diyecek oluyorum, kelimeler dilime takılıyor. Bir şey söylemek için yine geç kadığı anlıyorum. Karanlıkla aydınlığın birleştiği yerden el sallayan gölgeme buğulu gözlerle öylece bakakalıyorum...

Yalnızlığımı ağlıyorum.

Hüzünlü fısıltılarım gözyaşlarıma karışıyor:

“Sigaya çekmek için kendimi, her gece burada – unutmadan- bekleyeceğim seni...”

Bu sözsüz vedalaşmayı, belki de ebedi buluşmayı dalgalanan perdelerden sızan sesler bölüyor:

“Anneee, anneee neredesin?”

Taş kesmiş bedenimi yokluyorum. Hâlâ tek parçayım. Yavaşça doğruluyorum, her şey yolundaymış gibi adımlarımı sürüyerek yürüyorum:

“Buradayım...”

Bugün de kendimle hasbihâlimin sonuna geliyorum. Ne demiştin?

“Hiçbir şey olmamış gibi...”

YARA

İbrahim SAVAR

O gün neden yüzümde kurumuş yaşlarla ve yaralı bir dizle tarlaya döndüğümü hiç bilmediler. Sordular, öylesine bir şeyler geveledim, inandılar. Zaten çok meşgullerdi. Yorgun bir telaşla kışa hazırlanıyorlardı. Ne benden ne de onlardan başkaca ses çıkmadı. Konuşmadan anlaşmayı onlardan öğrenmiştim. Aynı odada hiç ses etmeden, bazen kesik ve birbirini ancak düşüncelerle tamamlayan, tek kelimelik konuşmalarla dertleşirdik. Anlaşmak için söze gerek olmadığını o yaşta bilirdim.

Onlardan başka kimsem olmadı. Komşu kadınların konuşmalarına şahit olduğum o güne değin, Emoş'u anam, dedeyi de babam bilirdim. O günden sonra tren istasyonunun karşısındaki üç ağaçlı tepeyi yurt edindim. Mademki beni küçücük bir bebekken bırakıp giden bir annem vardı, gittiği gibi dönüp alacaktı da elbet. Sabırla, mutlak bir sessizlik içinde aylarca bekledim.

Köydeki öbür çocukların habersiz olduğu bir özgürlüğe sahiptim. Onlar hayvan otlatmaya, tarlada çalışmaya giderken ben bazen bir bulutun, bazen bir tavşanın ardında aylak aylak dolaşırdım. Dere kenarları, hudutsuz ovalar, pınar başları, tepeler, ağaç altları... Hepsi akşama kadar emrimdeydi. Fakat o günden sonra bu tepeden başka yere gitmez olmuştum. Ben beş aylıkken üç çocuklu, yaşlı bir adamla evlenmek zorunda kalan ve adam istemediği için beni Emoş'un kucağına bırakıp giden, fotoğrafına bakmadığım, hatta adını bile bilmediğim, ama istasyonda görür görmez tanıyacağıma inandığım anamı bekliyordum.

Bekleyişim sonu gelmez bir serüvene dönüştü zamanla. Nöbetim uzadıkça annemin geleceğine olan inancım artmış gibiydi. Öte yandan dingin yaşantımızdaki bu ani değişim ne Emoş'a ne de dedeye olan tavırlarımı hiç değiştirmemişti. Bir yalanın içinde büyümüş olmak, annemin hikâyesinin benden neden esirgendiğinin hesabını sormak, bunun için onlara hınç biriktirmek aklıma bile gelmedi. Birbirini anlayan yaşlı bir aileydik biz. Yaşadıklarımızın onlar için de katlanması zor bir çile olduğunun farkındaydım. Dahası, sonradan öğrendiğime göre gece sayıklamalarından gerçeği bildiğimi fark ettiklerinde bile sessizliklerini bozmayıp, onları anlamamı ummuşlardı. Anlamıştım onları... Hem de 10 yaşında. Gençlik hevesiyle yakışıklı ve sorumsuz bir adamın peşine takılmış, karni

burnunda ortada kalınca çaresizlik içinde baba evine dönmek zorunda kalmış bir annenin, kızken yattığı döşekte doğurduğu bir bebektim. Anasının memesini beş ay koklayabilmiş, bunca rezilliğe karşın, şefkat görmese de baba ocağında karşılaştığı sessiz kabulleniş karşısında ezilen genç bir kadının, geride bırakmak zorunda kaldığı yasadışı bir çocuktum. Şimdi masamdaki pirinç levhada, adımın önünde 'Av.' yazıyor. Yıllar içinde bilinçaltım beni, varlığımı yasalarla savunacağım bir meslek edinmeye götürdü sanırım. Bu yoldaki ilk kıvılcımın ise o gün parladığını sonradan düşünerek buldum.

O gün... Tenimi yoklayan rüzgârın hafifliğinde, yamaçtaki uykudan başımı doğrulttuğumda öğle treninin dördüncü vagonunda, bana gülümseyen kadına verdiğim karşılık... Aramızdaki mesafe oldukça fazlaydı oysa. Ama eminim, gülümsedi. İçten, sıcak, halden anlayan, her hâli, her cefayı kabule hazır... Ana gibi... Sonra elini çıkardı pencereden. Bana doğru uzattı. Sağ el. Yumuşak. Avucu yukarı dönük. Davetkâr... Silkinip kalkışım ve tepeden aşağı süzülüşüm. Koşar gibi değil uçar gibi... Ayaklarımda ılık toprak... Terliklerimin yukarıda kaldığını anımsayışım bir an... Bütün çırpınmama rağmen soluklarımın hep aynı tekdüzelikte oluşu ve gözlerimizin birbirine kenetlenişi... Yokuş biterken trenin hareket etmesi... Daha da hızlanışım... Düdük sesi... Geride kalanlar... Demiryolunun keskin taşları... Ağzımdan patlar gibi çıkan bir 'anne!' ünlemesi... Dizlerimin boşalışı ve yola, taşların üstüne boylu boyunca uzanışım... Boğazımdaki düğümün çözülüşü, ağlayan gözlerim... Kanayan dizim...

Onca yıl geçti. Nereye kadar rüya nereye kadar gerçek bilemedim. Etkisinden hiç kurtulamadım. Bütün yalnızlığıma ve çaresizliğime rağmen annemi benden daha bahtsız saydım ve asla suçlamadım. Onun kayıpları benimkinden fazlaydı çünkü.

O gün tarlaya geri döndüm ve dövenin üstünde yalandan uykuya daldım. Emoş'la dedenin güya bana çevrilmemiş gözleri enseme yakarken ardından bakakaldığım trenin peşinden gitmek için derslerime dört elle sarılmaya karar verdim. Ertesi yıl babasız çocukları okutan bir okulun sınavını kazandım.

Annemi bulamadım.

Dizimdeki yara kabuklandı, ama içimdeki hâlâ kanamakta.

'Behlûl-i Dâna Öyküleri' Hakkında

İlkay COŞKUN

'Behlûl-i Dâna Öyküleri' isimli derleme kitabı Sivas ve Ünye'de söylenegelen öyküleri ihtiva ediyor. Edebiyatçı Araştırmacı Yazar Memet Zeki Gündüz Bey'in 1960'lı yıllarda Sivas'ta anlatılan öyküleri daha çok babası Ahmet Turan Gündüz'den dinledikleri ve Ünye'de öğretmenlik yaptığı 1966-1974 yılları arasında öğrencilerinin desteğini de alarak derlendiği görülmektedir. Kitap, Nisan 2019 da okurla buluştu. Yirmi iki öykü Sivas'ta derlenmiş, yirmi öykü Ünye'de derlenmiş. Yüz elli sayfa olan kitap üç bölümden oluşuyor. Son bölüm olarak da Behlûl-i Dâna hakkında literatürde, ansiklopedilerde yer alan anlatımlara ve fıkralara yer veriliyor.

Behlûl-i Dâna hakkında çok kesin bilgiler olmakla birlikte rivayetlerde aslen Küfeli olduğu, Bağdat'ta yaşadığı ve miladi 806 tarihinde öldüğü yer almaktadır. Beşinci Abbasi Halifesi olan Harun Reşid döneminde yaşadığı ve rivayetlerde daha çok Harun Reşid'in ağabeyi olarak biliniyor. Hiç evlilik yapmamış, kimi ermiş, kimi derviş, kimi mecnun, meczup divane demiş. O dönem Harun Reşid başta olmak üzere, vezir, hoca, vali, paşa, kadı gibi devlet ricali ile maceraları konu edilmektedir. Öykülerde daha çok Harun Reşid döneminin adaletsiz kanunlarına ve zevk sefaya karşı savaşı yer almakta. Zevk sefa içerisinde ki formalist devlet ricalinin hallerinden mihnet duyar. Öykü sonunda Harun Reşid ve devlet ricali yenilgiye uğrar ve dersini alır. Behlûl-i Dâna öyküleri, Nasrettin Hoca, Temel, Bektaşî fıkraları gibi Anadolu'da benimsenmiş ve belki de birçok öykü Behlûl-i Dâna'ya atfedilmiş olabilir. Hasrettin Hoca gibi kıvrak zekâyı Behlûl-i Dâna öykülerinde görmek mümkün. Behlûl-i Dâna öyküleri Arap ve İran edebiyatında olduğu gibi Türk halk edebiyatı başta olmak üzere Orta Doğu halkları arasında söylenegelmıştır. Türk hayat görüşünü ve şekillerini yansıtmaya yönüyle de Behlûl-i Dâna'nın Türk olabileceğine kimi kaynaklarda yer verilmiştir.

Kaynaklarda yer alan bilgilere göre Behlûl-i Dâna başlangıçta saf ya da yarı deli değildi. Sonradan ilahi cezbe tutularak kendinden geçtiği hatta fikirlerini, nüktelerini serbestçe ifade edebilmek için işi deliliğe vurduğu rivayet edilmektedir. Yalnızlığı seven, mezarlıklarda, harabelerde dolaşan, nükteli ve iğneleyici söylemleri olan, ferasetli, hikmet sahibi halk filozofu hüviyetinde, kimilerine göre deli kimilerine göre ise veli sayılan, işsiz güçsüz, çarşı pazar gezen, öğütler veren, hikmet sonlu öykülerde yer alan sofı, eren bir zattır.

Her olayda evliya kerametlerini gösterir. Düzene karşı muhalif birisidir. Davranışları anlamlı ve ikaz edicidir. Zaman zaman çocukların maskarası olur. Gerçekte onun deli olmadığı, ferasetli bir insan olduğu fıkralar dikkatli irdelendiğinde görülecektir. İş yapmanın öncü eylemi olan düşünmeyi öncelemiş biridir. Söylencelere karışmış öykülerde deli görünüşlü akıllı portresi çizer. Öykülerde hicivler yer alır. Öyküler, sosyolojik ve psikolojik unsurlar ve mizah nüveleri taşır. Hatta şair olduğunu söyleyenler vardır. *'Tanrı öyle bir Tanrı'dır ki zaman içinde zaman, mekân içinde mekân yaratır'* gibi sözlerinde tasavvufi şuur ve bilge yönünü göstermektedir.

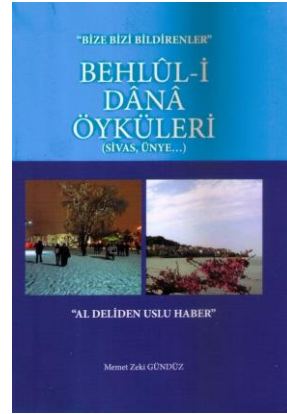
Her tür hırs ve ihtirası reddeder ve mücadelesini yapar. Allah aşkı ile yanıp tutuşan Behlûl-i Dâna, her şeyi terk eder. Bundandır deli olarak nitelenen bir Hak âşığı olması. Behlûl-i Dâna ve Harun Reşid ikisi de akra-

balıklarından şikâyetçidir. Hatta Behlûl-i Dâna'nın eleştirel öykülerinden rahatsız olan devlet ricalleri tarih boyu rahatsız olmuş, dönem dönem yasaklayanlar olmuştur. Behlûl'ün pejmürde kılık ve kıyafeti, garip halleri Halife Harun Reşid'i utandırır ve rahatsız eder. Ayrıca Harun Reşid ve devlet ricalinin, zevk sefa halleri Behlûl için endişe konusudur. Uzaktan insanları daha iyi gördüğü için belki de insanlardan uzak durur. *'Karıncayı bile incitmem' deme 'bile' den incinir karınca söz söylemek irfan ister anlamak insan'* diyen Fuzuli sözünün yanında irfani, hik-

metli sözlerini söylerken hak eden insanları kızdırmaktan, üzmetten geri durmaz Behlûl-i Dâna. Kadrajına koyduğu doğru hayatı dobra dobra yaşar.

Behlûl-i Dâna gibi zulme başkaldırı, itirazlar tarih boyu hep vardır ve olagelmıştır. Behlûl-i Dâna yalnız değildir. *'Dünyayı gönümce olacak sandım'* diyen Neşet Ertaş sözünde olduğu gibi yanımlarla, sıkıntılarla doludur hayat. Ömer Hayyam bir dörtlüğünde şöyle seslenir: *'Girme şu alçakların hizmetine/ Konma sinek gibi pislik üstüne/ İki günde bir somun ye, ne olur!/ Yüreğinin kanını iç de boyun eğme.'* Malın mülkün püf diye gidebileceği, gönüllerin deve kervanlarının dahi götüremeyeceği ağır bir imtihan halini yaşıyoruz maalesef ki nefislerde.

Altıncı hissi gelişmiş olan Behlûl-i Dâna, insanların akıllarından geçenleri okuyabilen bir evliya, veli ve bir halk filozofu olarak bilinir. Mistik güçlere sahip Behlûl-i Dâna fıkralarını ilk olarak Feridüddin Attâr derlemiştir. (Nişabur, İran 1120-1230) Hz. Mevlâna Mesnevisinin bir bölümünde Behlûl-i Dâna hikâyesine yer

vermiş. Behlûl-i Dâna öykülerinin Sivas ve Ünye'de anlatıların yanında kaynak olarak ayrıca, Türk Ansiklopedisi, İslam Ansiklopedisi, Ağâh Sırrı Divanı, Bektaşî Şairleri ve Nefesleri, Hayrettin İvgin'in 'Deli Görünümlü Akıllı Behlûl', Prof. Dr. Ahmet Uysal, Feridüddin-i Attar, Abdülkâki Gölpinarlı gibi kaynaklardan faydalanılmıştır. Kitapta da yer alan Behlûl-i Dâna hakkında yazılanlara bir göz atacak olursak;

Yunus Emre bir dörtlüğünde:

*Halife oldum bindim/ Çok türlü hallere girdim/
Behlûl ile sinlerde/ Ol kelle kıran menem'*

Taşlıcalı Yahya divanının bir bölümünde, Behlûl-i Dâna hakkında şöyle der: 'Adı dîvane kelâmı ma'kul/ Ya'ni sultan-ı velâyet Bühlûl/ Gâh vîranede eylerdi mekân/ Gâh şehîr içre ederdi seyran'

Ondokuzuncu yüzyılda yaşamış olan Hitabî bir dörtlüğünde;

*'Hitabî derdinizle oldu hasta/ Sizin ile beraber düştü aşka/ Bana gerekmez artık bir yol başka/ Yolu-
nuzda bir Behlûl olayım ben'*

Belcikli Âşık Türk bir şiirinin bir dörtlüğünde, Behlûl-i Dâna'yı şu şekilde ele alır. 'Güvenme gel bu fenâya/ Kimler gelmiş bu haneye/ Sen bak Behlûl-i Dâna'ye/ Akl'olmayan deli derler'

İzninizle kısaltarak kitapta yer alan bazı örnek öykülere burada yer vermek istiyorum.

*'Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, deve tellal,
horoz berber iken. Anam eşikte, babam beşikte, ben
babamın beşiğini sallar iken, memleketin birinin bir
padişahı ve onun da Behlûl adında bir kardeşi varmış'*

diyerek öykülere başlanır. Veli Behlûl-i Dâna bir eline bir kürek ateş, öbür eline ibrik almış, telaşlı gidiyormuş. –Böyle nereye? – 'Cenneti yakmaya, cehennemini söndürmeye gidiyorum. İkisi de ortadan kalsın da halk, Allah için ibadet etsin' cevabını vermiş?

Başka bir öykü de Ünye'de Ahmet Ocak'ın anlatımını Mustafa Yörük şu şekilde derlemiştir. Behlûl-i Dâna, sözleri ve davranışlarıyla çevresindekilere ders verirdi. Bir gün Halife Harun Reşid'e ders vermek istedi. Harun Reşid'in sarayının önüne gelir. Nöbetçilerin dalgınlığından yararlanarak saraya girer ve tahta oturur. Nöbetçiler yetişirler, Behlûl-i Dâna'yı yaka paça tahttan indirirler. Orada bunu bir güzel döverler. Behlûl-i Dâna hem dayak yemekte hem de gülmektedir. Bu sırada Harun Reşid yetişir Behlûl-i Dâna'yı nöbetçilerin elinden kurtarır. Tahtına izinsiz neden oturduğunu ve dayak yerken neden güldüğünü sorar. 'Bak, ben birkaç saniye o tahta oturdum. Bir ton dayak yedim. Ya sen? Bir ömür boyu üstünde oturduğun bir taht için ileride ne dayaklar yiyeceksin. Kim bilir ne çileler çekeceksin! Onun için gülyordum dayak yerken' der.

Feridüddin-i Attar'dan nakledilen Behlûl-i Dâna'nın başka bir öyküsünde; Behlûl, elinde sopa, mezarlıkta geziyor, her mezara, o mezarı kırıp dökecek kadar vuruyordu. Dediler ki: A deli herif! Neden bu

mezarları döversin? Dedi ki: 'Bunlar gittiler ama sayıya sığmaz yalanlar söyleyip yattılar, uyudular. Gâh bu, benim sarayım dedi. Gâh o, malım dedi, altınım dedi. Gâh bu, işte tarlam, asmam dedi. Gâh o, işte bağım, çardağım' dedi.

Harun Reşid'e, Behlûl-i Dâna'nın çalışmadığı, boş boş gezdiği şikâyeti üzerine Kardeşi Halife Harun Reşid, Behlûl-i Dâna'ya çalışmasını söyler. Kendisi de başkasına danışmak ve düşünmek ister. Harun Reşid, 'Kimin ile danışmak istersen danış?' der. Behlûl-i Dâna doğruca kenefe gider. Bir müddet orada kalır. Sonra da saraya döner. Harun Reşid, 'Kiminle danıştın? Ne dedi?' der. Behlûl-i Dâna; 'kenefte ki b... lara danıştım.' Şöyle dediler. Biz bir zamanlar et, ekmek ve baldık ama insan içine girdik, sonra halimiz böyle oldu. Sakın insan içine girme, sen de bizim gibi olursun. 'Ben de onların sözünü tutacağım ve insan cemiyetinde bulunmayacağım' der.

Hâsılı kelâm, emek verilerek hazırlanmış güzel bir derleme eser. Her olaya bir öykü ekleyen, sözlü kültürün daha önde olduğu bir medeniyetin evlatları olarak Behlûl-i Dâna öykülerini severek, keyif olarak okudum. İrfani dersler içeriyor. Behlûl-i Dâna öyküleri okullarda gençlere pekâlâ okutulabilir. Gerekli dersler ve ilhamlar alınarak okunacağını umut ediyorum. Keloğlan, Nasrettin Hoca yanında ders verici hikmetli yönleriyle Behlûl-i Dâna hak ettiği yerini alacaktır. İyi okumalar.

DERİN HİKÂYE

Kirpiklerin batır gözlere
Yakar alınları hüznün
Derken yiter denizler
Derin Hikâyedir bu
Kar suyu gözlerinde
Örgülerde ihtiyar kadın eli
Gökyüzü bırakır kendi
Yükselir melekler
Süsler adın yediverenler
Miracına meftun yürekler
Yağmur öncesi rüzgâr
Yanağında kurur
Bulut düşer yangına
Eski bir banka oturur
Alın çizgileri derince şair
Gözleri parıldar deniz
Buluşur hatıralar kalbiyle
O an, dağılır bulutlar
Üfler bulutlar ruhuna seni
Biter mor bulutlara sarılı fırtınalar

Burhan KALE

PAPATYALARIN İNTİHARI

Rukiye KAYA

"Beni görmüyor musunuz? Yoksa korktuğum başıma geldi ve görmemezlikten mi geliyorsunuz? Ben de hür değil miyim?"

Sıkıntıyla nefesimi verip başımı biraz daha eğdim. Ve perdeli gözleriyle etrafı izleyen insanlara dikkat kesildim. Tam karşımdan gelen adam bedenimi süzme-ye başladı. O sırada içim tiksintiyle titrerken uzun ve bol ceketimi vücuduma biraz daha sardım.

'Babam yaşındaydı o adam...' hüzünle yoluma devam ederken halimize acımadan edemedim.

Umutsuzca sallandı başım ve bir ton düşünce zihnimin duvarlarını dövmeye devam etti. Kimse oturup düşünüyor mu? Biz neden bu hale geldik? Sürüklendiğimiz bu çıkmazda yuvarlanıp duruyoruz. Ne yeni nesiller ne de tecrübeli eskiler hiç bir faaliyette bulunmuyor. Kimse kalkıp da haklarını savunmuyor. En acısı da savunamayacak durumdakilere yardım eli uzatılmıyor!

Adımlarım hedefime varmanın memnuniyetiyle yavaşlarken kurs binasına girdim. Burası bir nevi düşünmeye karar verenlerin uğrak noktasıydı. Her ne kadar öğrendikleri bilgileri kendileri için kullansalar da bazı nazlı zihinlerden ve vücutlardan ayrılıyorlardı. Sokaklarda yüzüme asılan tatlı bir gülümseme ile dudak kıvrımlarıma papatyalar gelip yerleşti.

Ağrıyan bacaklarımdan dolayı asansör bekleme-ye karar verdim. Hani demiştim ya bu bina ve içindekiler özel. Hayal kırıklığı! Kırıklar canımı yakarken gülcüklerime sığan papatyalar soldu ve yaprakları canlı beyazlığını kaybetti.

Asansörden inen altı genç dikkatle beni süzdü. Babam yaşındaki adamdan farkları yoktu! İçlerinden biri bana doğru yaklaştı. Kendine güvenen bakışlarım intihar notunu yazıp tedirginlik aldı yerini. Başımı daha çok eğip üç adım geriledim. İşte bu kadardı! Farklı olmak için çabalarken kendimi koşarak kaçmak isterken buldum. Bir daha dışarı adım atmadan dört duvar arasında kalmak istedim.

Gençler kahkahalar eşliğinde uzaklaşırken yumruklarım sıkılmaktan bembeyaz kesildi. Gülüşlerimle solan papatyalar gözlerimden yapraklarını dökmek istedi. Ve ben direndim! Çünkü kimse dönüp bana yardım etmeyecekti. Çevrem uyuşmuş zihinlerle doluydu.

Artık derste sona yaklaştığımızı anladığımda pencereden endişeyle dışarıya baktım. Eğer akşam çöreklenmişse güneş ışıklarına bir daha gülüşümde papatyalar açmayabilirdi.

Dersten çıktığımda parlayan güneşe minnettar bakışlar gönderdim. Çevremdeki kalabalık artıp tüm damarlarımı gererken bekledim. Ve o sırada eskilerin

uyanişına şahit oldum. Yeryüzünde gördüğüm ilk uyanıştı.

"Bizim de kızımız, bacımız var! Oturmuş gelen geçene laf atıyor. Kaş göz işareti yaptım cevap vermedi sırtı. Bende elimdeki sopayı gösterdim kalktı gitti."

Gözlerim umut yıldızları ile parlarken yaşlı adamda dolaştı bakışlarım. Ve uyanışı, salgın hastalık tarafından istila edildi. Karşısında oturan sakinlikle omuz silkti.

"Boş ver! Ne uğraşıp yoruyorsun kendini. Bize mi kaldı?"

Yıldızlarım ışığını son hız kaybedip gökyüzümden kayarken hiç birinin arkasından dilek tutmadım. Değmezdi... Tek uyanan olmadığımı umut ettim yalnızca.

Bu arada... Ben hür değilim! Karanlığa sığan zihinlerin arasında zindandayım!

Ama farkım ve umutlarımla, milyonlarca insan içinde uyanışların olacağına inandım. Zindanlarım bahçeye, karanlığım aydınlığa kavuşacaktı.

UYKUSUZ YÜREĞİM

Papatya yaprağıydı savrulan çöller
Kum taneleri gömülürken
Tespihimden döküldü nazar

Yorulmuşum
Susamışım
Bir dinlenebilsem gözyaşında
Bir daha susamam,
Biliyorum...
Demlisinden alıyorum bir yudum çayın
Susuyorum
Sert rüzgârla eriyen karları izliyorum
Peşinden beni eritiyor, uyutmuyor yıldızlar
Bir yumruk vuruyor uykusuz yüreğime
Sanırsın kabuklarına ağlar örülmüş
Ne kapanıyor ne de diniyor acısı
Dem vuran inkisarlar sarkmış yüreğimden
Sarhoş salıntılar, kurumuş ellerim
Boşluğa iten kemik aynalar senin

Ve benim suskun ahım sana
Doymak ya da doymamaktan ileri

Gülhanım Ebru Bulkurcu

GÖZYAŞI SERENADI

Mustafa IŞIK

Ey kırk yıla boylu boyunca serpilene yüzümdeki
kaçak tebessüm

Dudağında bozkırın suskun sus'u yakışmıştı.

Bırak da mutluluğun gözyaşlarıyla ıslansın
yeryüzü, dedi kadın. Adam da, bunları benim içi
toplar mısın, deyiverdi usulca. Avuçlarıma topla-
maya çalışırım elbette ama biliyorum ki o yaşlar
avucuma sığmayacak şelale. Bırakayım da gönlü-
mü ıslatsın?

Ben, masalındaki şehzade olabilirim, dedi
adam. Kadın da, kirpiklerim döküldü, zülûf zülûf
saçlarım artık rüzgâra eğilen ekin başağı değil.
Yastığım ağlamaktan bir ırmak telaşı. Masalsa bu,
kim beni vazgeçirebilir ki umuttan, dedi kadın.

Neden, peri padişahının oğlu değil de şeh-
zade, dedi kadın. Adam da, çünkü masalımız uyku
ile uyanıklık arası bir yerde asılıdır. Dünya bir savaş
arenası, elimde yalın kılıçla gün batımı ayazlarını
geceye taşıyım.

Gün doğmadan nasıl batır ki, dedi kadın.
Adam da, benim ülkemde hazanı yakıştırlar kadı-
na. Bahar unutmışluğudur sevdamızın. Ama bil ki
ne olursa olsun seni baharıma kardelen seçtim. Ne
olur sen haber ver, baharın geldiğini.

Kıska(n)ç...

çiğner örs döverken demiri.
belki de su gibi aziz olur her paslı damlada.
kalbi bahaneli beğenmişliğe

sarı çıyan dizlerinin dibinde.
aşkın törpülenmiş hali kitaplarımda.
aşkımın ben hali,
gölge oyununda bir mum sevdalı.

ah Feride.
neden adın oldu mısralarda?
çalılara konan bir kuş
parsayı hep sen topla Feride.
âşık sana kalsın,
aşk olmakta bana

yeşerir denizin maîsi.
yüz görümlüğü bahar dalları
masalcı veletlerin masal dansı

aşkın kurmalı oyuncağı.
bir çufçuf gezmeleri, bir de attası
ıraklık ardılı ayrılığın ya,
en büyük mızıkçısı.

oynamıyorum ben bu oyunu
saklambaç saklanır mı hiç?

Esra ERDOĞDU

A•KALEMLER

Şiir Vakti Dergisinin aylık ekidir.

Y.Adına Sahibi: Sevilay Tunçbilek

G.Y.Yönetmeni: Selim Tunçbilek

Y.İşleri MÜD.: Mehmet Tunçbilek

Sosyal Medya: Ceylan Korkut

Ebru Bulkurcu

Yazı Kurulu

Mustafa Yılmaz - Fatma Dağlı

Melis Uğurlu - Melike Çelik

Z. Meral Konşuk İvecan

G. Ebru Bulkurcu - Zehra Akkaya

Düzeltilen:

Zehra Meral Konşuk İvecan

akalemlerdersisi@gmail.com

Abone: www.akalemler.com

satış: www.kitap-evi.com

Baskı : Geçit Ofset Matbaacılık

Abone Bedeli: 60TL. Kurum:100TL

Posta Çeki Hesap No: 05640490

Her ayın birinde abonedeyiz.

